

Vi vil gerne have ligestilling, siger vi, men så har vi i øvrigt lige 117 andre hensyn, der er vigtigere. Det er ikke nok med gode viljer. Kolding Kommune er mig bekendt den eneste danske kommune, der har besluttet at efterleve FN's beslutning om ligebehandling.

Vi skal skabe øget opmærksomhed på, at alle mennesker ikke er ens, og at handicappede er en del af samfundet. Det skal begynde i folkeskolen. Viden om tilgængelighed skal være en integreret del af alle uddannelser, men især selvfølgelig på arkitekt- og ingeniøruddannelserne. Måske burde hver kommune forpligtes til at oprette et handicapråd med høringsret på lige fod med ældrerådene.

Det er godt at have visioner, men skal de nogen sinde realiseres, er det altså ikke nok med hensigtserklæringer. Det gælder for denne redegørelse, som det gjorde for by- og boligredegørelsen, at ordene hele tiden hedder: henstille, inddrage, beskrive, informere, undersøge, analysere, tage kontakt til osv. Det hedder ikke: anlægge, indføre, investere, bygge, sikre – for slet ikke at snakke om: har anlagt, har indført, har investeret, har bygget og har sikret.

Jeg håber, at de næste handicapredegørelser bruger lidt mere fra den ordbog.

Kim Behnke (FP):

Hr. Tom Behnke sidder til andet møde i øjeblikket, og derfor får jeg fornøjelsen af ganske kort at sige lidt om, hvad Fremskridtspartiet mener.

Vores opfattelse er den, at uanset om vi ser os om her i Folketinget eller i samfundet omkring os, er det meget sjældent, at man møder en bevidst modvilje mod at hjælpe handicappede så godt som overhovedet muligt.

Men der er en tendens til, at hvis man har glemt at tage de handicappede med, bliver der peget fingre, og så skal man helst være meget brødbetyngt over, at man ikke har husket det.

Når der i forbindelse med redegørelsen her tales om, at man skal styrke de handicappedes adgang til information, er vi fuldstændig enige. Ikke desto mindre havde Fremskridtspartiet eksisteret i tyve år, før vi pænt blev gjort opmærksom på, at vores udmærkede partiprogram jo ikke fandtes for syns- og læsehændicappede. Straks, vi fik det oplyst, valgte vi selvfølgelig at få det indspillet, og i dag er det tilgængeligt for alle på den måde.

Men det var altså ikke manglende vilje eller manglende respekt for de handicappede, der gjorde, at vi gennem tyve år ikke havde husket

på det. Vi skulle bare mindes om det. Og sådan er det, når det gælder de handicappedes vilkår. Vi skal alle sammen mindes om det, fordi vi er meget hurtige til at glemme, hvordan det er, når man selv lever en såkaldt normaltilværelse.

Vi synes, der er grund til, når man ser på sådan en redegørelse, dels selvfølgelig at glæde sig over alt det gode, der er sket, og de mange fremskridt, der jo reelt er sket rundt omkring, dels også at kigge fremad og se: Hvad er det så, vi har foran os? Og en af de glædelige ting, vi kan konstatere, er jo, at i takt med, at ledigheden er faldet, er mulighederne for at finde rigtig beskæftigelse til handicappede blevet større.

Hvis en arbejdsgiver er trængt, hvis en virksomhed står over for afskedigelser, fyringer, ja, så kan det være svært at få forståelse hos resten af medarbejdergruppen for, at man samtidig nyansætter folk, der er handicappede, og at virksomheden ofrer ressourcer på det.

Hvis derimod virksomheden er i fremgang og man nyansætter folk, ja, så er det nemmere at få forståelse og opbakning også hos resten af personalet. Derfor skal vi selvfølgelig udnytte den situation, at ledigheden er faldende.

Kigger vi lidt ud i den store verden, ser vi, at et af de steder, hvor der er decideret mangel på arbejdskraft, f.eks. er i staten Florida i USA. De har – om nogen – nydt godt af det kæmpestore boom, der har været i jobskabelse i USA, og derovre ser man så, når der ligefrem er mangel på arbejdskraft, at man ikke alene fra det offentlige, men ikke mindst fra private virksomheders side er villig til at gå endog meget langt for at sikre sig at få fat i de handicappede og få dem ind og blive en del af den medarbejderstab, man har.

Rent faktisk er det sådan, at det at være handicappet næsten er blevet en fordel. Det er nogle, der bliver givet ekstra gode vilkår for at sikre, at de også kommer ind i virksomhederne. Det kunne vi godt drømme om også blev tilfældet i Danmark.

Men kigger vi så på de overvejelser, ministeren gør sig omkring skånejob og forskellige former for andre beskæftigelser, ja, så mener vi, at vi har nogle praktiske problemer. For når en virksomhed er kommet over den psykologiske barriere og beslutter sig for at ville have ansat en person med et handicap, ja, så er det offentlige system for dårligt til at vejlede virksomheden. Virksomheden henvender sig til kommunen, men får at vide, at den også skal have fat i amtet, osv. osv. Og for en virksomhed med en